

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός Απόφασης 6924 /2023
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου βάσει κλήρωσης.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 23 Οκτωβρίου 2023, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση:

Της αιτούσας: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών – εκτελεστών καλλιτεχνών» με το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΟ, ΑΡΡΟΛΛΟΝ», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Λαζάρου Σώχου αρ. 4), και εκπροσωπείται νόμιμα, με ΑΦΜ 997495285, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της

Των καθ' ων η αίτηση: 1. Της εταιρίας με την επωνυμία νομίμως εκπροσωπούμενης, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκουν α) το café bar με τον διακριτικό τίτλο που εδρεύει στο οδός και β) το café bar με τον διακριτικό τίτλο που εδρεύει στο οδός και η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της

2. Της εταιρίας με την επωνυμία νομίμως εκπροσωπούμενης, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το café bar με τον διακριτικό τίτλο η οποία δεν εμφανίσθηκε ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο,

3. ΑΦΜ στην
εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το café-bar με την επωνυμία που
εδρεύει στη οδός ο οποίος παραστάθηκε
δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του

4. Της εταιρίας με την επωνυμία ΑΦΜ
νομίμως εκπροσωπούμενης, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το
café-bar-restaurant με τον διακριτικό τίτλο που εδρεύει στο
η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου
της

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 7-3-2023 αίτηση της, που κατατέθηκε
στη γραμματεία του Δικαστηρίου με αριθμό 28977/2646/2023, προσδιορίσθηκε για τη
δικάσιμο της 6-6-2023 και κατόπιν αναβολής για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην
αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο έκθεμα.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των
παρισταμένων διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν
να γίνουν αυτοί δεκτοί και όσα αναφέρονται στα σημειώματα τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294 εδ α', 295 παρ. 1, 297
ΚΠολΔ, προκύπτει ότι ο αιτών μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αίτησης,
με δήλωση του που καταχωρίζεται στα πρακτικά. Η παραίτηση από το δικόγραφο της
αίτησης, έχει ως αποτέλεσμα ότι η αίτηση θεωρείται πως δεν ασκήθηκε. Στην
προκειμένη περίπτωση, η αιτούσα, με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου
δικηγόρου της, που έλαβε χώρα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού κατά τη
συζήτηση της κρινόμενης υπόθεσης, την οποία επανέλαβε και με το σημειώμά της,
παραιτήθηκε από το δικόγραφο της αίτησης ως προς τη δεύτερη των καθ' ων η
αίτηση. Επομένως, η αίτηση θεωρείται πως δεν ασκήθηκε ως προς αυτήν.

Ι. Στο άρθρο 49 Ν. 2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ
των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει
εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων,
όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί,
χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως
ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό. Η
αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη
και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας

(άρθρο 49 παρ. 3 Ν. 2121/1993). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται το συνολικό ποσό αυτής και για τις δύο κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέρος της που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ. 2 Ν. 2121/1993) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Περαιτέρω, με το άρθρο 46 παρ. 1 του Ν. 3905/2010 προστέθηκε παρ. 6 στο άρθρο 49 του Ν. 2121/1993, σύμφωνα με το οποίο οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήνουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παρ. 1, 2 και 3 του εν λόγω άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ιδρύθηκε με το από 28.09.2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 15616/06.10.2011. Μόνοι εταίροι και μέλη του είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι προ της ίδρυσης του ενιαίου ως άνω οργανισμού λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και από κοινού διαχειρίζονταν και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, δηλαδή ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών - ερμηνευτών και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών. Η έγκριση λειτουργίας του ως άνω ενιαίου οργανισμού έγινε με την από 09.12.2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30.12.2011 ΦΕΚ Β'. Από την ίδρυσή του δε και εφεξής, όπως αναφέρεται στην ως άνω υπουργική απόφαση, αναστέλλονται οι αρμοδιότητες διαχείρισης και είσπραξης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, μελών του ενιαίου οργανισμού, δηλαδή των τριών ως άνω οργανισμών, για όσο χρονικό διάστημα λειτουργεί ο ενιαίος αυτός νεοσύστατος

οργανισμός, με εξαίρεση μόνο τις εκκρεμείς, δίκες, που έχουν ανοιχθεί με τα μέλη αυτά του οργανισμού κατά την ίδρυση του τελευταίου, οι οποίες συνεχίζονται με τους αρχικούς διαδίκους μέχρι την αμετάκλητη περάτωσή τους. Περαιτέρω, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Πλέον αυτού, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων δηλαδή οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου, γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α, αφού, λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυσσόμενες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΕφΘεσσ 929/2010 Νόμος, ΕφΑθ 915/2010 ΔΕΕ 2011.306, ΕφΘεσσ 2187/2008 Νόμος). Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 22 παρ. 7 Ν. 4481/2017 «Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό

του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 6».

II. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 7 παρ. 1 του Ν. 4481/2017 τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων, για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφων ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής, ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζονται δικονομικά μαχητά τεκμήρια υπέρ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για τη διευκόλυνση των σκοπών τους, πρόκειται δε για τα τεκμήρια που ορίζονται στις καταργούμενες παρ. 2 έως 4 του άρθρου 55 του Ν. 2121/1993 και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσον και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύσαν δίκαιο ήταν ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων. Από την παραπάνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους ή αντικειμένων προστασίας, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επιμέρους στοιχείων και λεπτομερειών των αναθέσεων διαχείρισης που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 4481/2017, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από τον νόμο

αυτόν αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών), ενώ αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη, ο ενάγων οργανισμός νομιμοποιείται και μπορεί πάντα να ενεργεί, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζει κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τον συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της παραπάνω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν άλλωστε και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, σε συνδυασμό με το άρθρο 22 του Ν. 4481/2017 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικό από τον νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2) το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3) το ότι στην παρ. 2 του ως άνω άρθρου 7 ο Ν. 4481/2017 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αποζημίωσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο, είναι όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται α) η υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους

χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 22 του Ν. 4481/2017), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν ο,τιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές αναθέσεις διαχείρισης και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) η υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίστηκε με τον χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 7 παρ. 4 του Ν. 4481/2017), παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή ο,τιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, και ιδίως να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν αποδειχθεί ότι το έργο δεν εκπροσωπείται από τον οργανισμό, αυτός ενέχεται σε αποζημίωση του αντισυμβαλλόμενου του και μπορεί να του επιβληθούν οι κυρώσεις του άρθρου 46 (άρθρο 7 παρ. 4 του Ν. 4481/2017), δ) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν. 146/1914 «περί αθέμιτου ανταγωνισμού ή ακόμη και με εκείνη του άρθρου 669 ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα άλλα συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα, για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (πρβλ. ΜονΠρΑθ 5890/2017 αδημοσίευτη, ΜονΠρΘεσσ 4816/2014, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, στο άρθρο 728 παρ. 1 ΚΠολΔ ορίζονται περιοριστικά περιπτώσεις, κατά τις οποίες επιτρέπεται στο Δικαστήριο να επιδικάσει προσωρινά ως ασφαλιστικό μέτρο κάποια απαίτηση. Μεταξύ άλλων, προβλέπεται και κάθε περίπτωση που η προσωρινή επιδίκαση ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου (περ. ζ') Κατά το άρθρο 22 παρ. 7 του Ν. 4481/2017, σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία

των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Επομένως, με την ως άνω διάταξη προβλέπεται περίπτωση προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής που προβλέπει η ουσιαστικού δικαίου διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993. Άλλωστε, δεν θα είχε άλλο λόγο να θεσπιστεί η παραπάνω ρύθμιση, παρά μόνο για να ορίσει ρητά την προσωρινή καταβολή της εύλογης αμοιβής, δεδομένου ότι προβλέπεται στη συνέχεια ότι για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της αποφαινεται, μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο που δικάζει με τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ (άρθρο 22 παρ. 7 και 6 του Ν. 4481/2017).

III. Σύμφωνα με το άρθρο 4 του Ν. 2054/92 (ΦΕΚ Α'104/30-6-1992 «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφή σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου « Κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο της υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο εγγραφής), γ) το φωνογράφημα δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης)», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου, «Όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται «Εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από τον χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους

παραγωγούς φωνογραφήματων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν 2054/92, προκύπτει ότι μ' αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, η οποία παρέχεται εφόσον α) (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) (για τους παραγωγούς φωνογραφήματων), τα φωνογραφήματα δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφήματων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζομένου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται όπως, κατά τα παραπάνω, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες προαναφερόμενες διατάξεις (του Ν 2054/92) συνάγεται σαφώς, ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. οι ΗΠΑ, το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάσθηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, στο οποίο καθιερώνεται τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου, στο οποίο ορίζεται ότι «οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ. 2 του Ν. 2054/92, προκύπτει ότι στην περίπτωση της κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του Ν. 2054/92), «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί

αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα (πρβλ. ΜονΠρΑθ 6246/2020, αδημ.).

Στην προκειμένη περίπτωση, η αιτούσα με την κρινόμενη αίτησή της εκθέτει ότι είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί κατά το άρθρο 49 του νόμου 2121/1993 και ότι μέλη της είναι: α) η αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με τον διακριτικό τίτλο «GRAMMO», β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ. ΠΕ.» με τον διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ» και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ. ΠΕ.», με τον διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ». Ότι η δική της λειτουργία εγκρίθηκε με την από 9^{ης} Δεκεμβρίου 2011 και υπ' αριθμ. ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, η οποία δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ β' 3245/30-12-2011. Ότι σύμφωνα με τον ορισμένο στο καταστατικό της σκοπό, εκδόθηκε και η εγκριτική της λειτουργίας της απόφαση, όπου ρητά προβλεπόταν ότι αποφασίστηκε η έγκριση της σύστασης και λειτουργίας του ενιαίου Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με την επωνυμία «GEA - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «GEA - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», για όσο χρονικό διάστημα λειτουργεί ο συγκεκριμένος Οργανισμός, σύμφωνα με το άρθρο 49 παρ. 1, 6 και 7 Ν. 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 46 παρ. 1 Ν. 3905/2010, καθώς και η αναστολή αρμοδιοτήτων διαχείρισης και είσπραξης των Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης μελών του GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, για τις οποίες εγκρίνεται η λειτουργία του Ενιαίου Οργανισμού και μόνο για το δικαίωμα της ενιαίας και εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, με την επιφύλαξη του άρθρου 49 παρ. 7 του Ν. 2121/1993 σχετικά με τις εκκρεμείς δίκες κατά την ίδρυση του Ενιαίου Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης, οι οποίες συνεχίζονται από τους αρχικούς διαδίκους έως την αμετάκλητη περάτωσή τους. Ότι συνεπώς οι εξουσίες των εταίρων των οργανισμών GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ αναφορικά με τη διαχείριση και είσπραξη του δικαιώματος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993 ανεστάλησαν για όλο το χρονικό διάστημα της λειτουργίας του και ότι η μόνη εξουσία

που διατηρούν οι εταίροι του είναι να διανέμουν την εισπραττόμενη από αυτήν εύλογη και ενιαία αμοιβή στους δικαιούχους, την οποία η ίδια τους αποδίδει. Ότι η ίδια είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός ενιαίος Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης, ο οποίος δικαιούται και υποχρεούται να διαχειρίζεται και να εισπράττει το δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του αρθρ. 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993 στην Ελληνική Επικράτεια, ήτοι να διαπραγματεύεται και να εισπράττει δικαστικά και εξώδικα την εύλογη και ενιαία αμοιβή, εκπροσωπώντας τους οργανισμούς – μέλη της και μάλιστα ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην είναι επίδικη κατά τη στιγμή της ίδρυσης αυτής. Ότι η ίδια έχει το τεκμήριο της νομιμοποίησης για όλους τους δικαιούχους ημεδαπούς και αλλοδαπούς και για όλα τα έργα τους και σε κάθε περίπτωση, οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης – μέλη της έχουν συνάψει τις αναλυτικά αναφερόμενες στο δικόγραφο συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων ανέθεσαν σ' αυτούς και αυτοί με τη σειρά τους στην ίδια, με πληρεξουσιότητα και κατ' αποκλειστικότητα, τη διαχείριση και είσπραξη της ενιαίας και εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, τραγουδιστές, ερμηνευτές, παραγωγοί) για τη χρήση του ρεπερτορίου στην Ελλάδα και ότι σε κάθε περίπτωση έχει εφαρμογή η σύμβαση της Ρώμης. Ότι για τους παραπάνω λόγους συντάχθηκε, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του νόμου 2121/1993 και ήδη άρθρο 23 παρ. 2 ν. 4481/2017, το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις (3) αναφερόμενες εφημερίδες και κλήθηκαν οι χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, μεταξύ των οποίων και οι καθ' ων, που εκμεταλλεύονται τα αναφερόμενα στην αίτηση καταστήματα, όπου η μουσική είναι χρήσιμη, σε υπογραφή συμφωνίας και καταβολής της εύλογης αποζημίωσης. Ζητεί δε, επικαλούμενη επείγουσα περίπτωση για τη λήψη των ασφαλιστικών μέτρων: α) να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησαν πρώτη, τρίτος και τέταρτη των καθ' ων στα αναφερόμενα στην αίτηση ποσά, για την πρώτη για τα έτη 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021 και 2022, για τον τρίτο για τα έτη 2019, 2020, 2021 και 2022 και την τέταρτη για τα έτη 2020, 2021 και 2022, πλέον του εκάστοτε αναλογούντος ΦΠΑ, β) να καθορισθεί ότι η πρώτη, τρίτος και τέταρτη των καθ' ων οφείλουν για τα ως άνω έτη i) η πρώτη για την α' επιχείρηση για τα έτη 2011-2022 το ποσό των 16.500 ευρώ και για τη β' επιχείρηση το ποσό των 23.100 ευρώ, ii) ο τρίτος για τα έτη 2018 έως 2022 το ποσό των 8.400 ευρώ και iii) η τέταρτη για τα έτη 2020 έως 2022 το ποσό των 5.000 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, γ) να υποχρεωθούν οι καθ' ων να προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που

χρησιμοποίησαν κατά τα ως άνω έτη, προκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και δ) να υποχρεωθούν αυτοί να της καταβάλουν προσωρινά το ήμισυ των αιτούμενων ποσών με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αίτησης, καθώς και να καταδικαστούν στην καταβολή της δικαστικής δαπάνης. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αίτηση αρμόδια εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 22 παρ.7 Ν. 4481/2017, 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993 και 686 επ. ΚΠολΔ). Είναι, περαιτέρω, επαρκώς ορισμένη, περιέχουσα όλα τα απαιτούμενα από τη διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 του ΚΠολΔ στοιχεία, απορριπτομένων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών της παρισταμένης πρώτης και τρίτου των καθ' ων, δεδομένου ότι το τεκμήριο του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του Ν. 2121/1993 λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αίτησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων (ΕφΘεσσ 1810/2012 ό.π., ΕφΘεσσ 843/2010 Νόμος). Όσον αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση της αιτούσας αναφορικά με την εκπροσώπηση των αλλοδαπών δημιουργών αρκεί η έγγραφη (με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο) δήλωση να αναφέρεται στους δειγματοληπτικώς εκτιθέμενους αλλοδαπούς δημιουργούς και τα έργα τους και οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας. Από την έγγραφη αυτή δήλωση, περί της ενεργητικής νομιμοποίησης της αιτούσας, προς άσκηση της ένδικης αίτησης, παρέπεται, ότι οι σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας, καθώς και οι συμβάσεις διαχείρισης των προστατευόμενων δικαιωμάτων των Ελλήνων δημιουργών είναι σε ισχύ και συνεπώς δεν είναι αναγκαία, για το ορισμένο της αίτησης, η αναφορά ότι έλαβε χώρα ανανέωση της προστασίας με διαδοχικές σχετικές συμβάσεις ή παροχή πληρεξουσιότητας (ΕφΘεσσ 350/2021, ΑΡΜ 200.1290). Περαιτέρω με τη διάταξη του άρθρου 7 παρ. 1 εδ. β' Ν. 4481/2017 θεσπίζεται νόμιμο τεκμήριο νομιμοποίησης – αρμοδιότητας του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης για όλους τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα τα έργα τους, ενώ σημειώνεται ότι όσον αφορά τον ισχυρισμό του τρίτου των καθ' ων ότι δεν οφείλεται εύλογη αμοιβή διότι το ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί δεν εκπροσωπείται από την αιτούσα και οι δικαιούχοι, των οποίων τα έργα χρησιμοποιεί, δεν είναι εγγεγραμμένοι στους αρμόδιους οργανισμούς και δεν επιθυμούν να λάβουν αμοιβή, είναι νόμω αβάσιμος καθόσον εκ της εύλογης αμοιβής δεν χωρίς παραίτηση

σύμφωνα με την παρ. 2 αρθρ. 49 Ν. 212/1993 αφού το δικαίωμα εύλογης αμοιβής είναι ανεκχώρητο. Ο ισχυρισμός δε της πρώτης των καθ' ων ότι η ένδικη αίτηση τυγχάνει απορριπτή ως μη νόμιμη, διατεινόμενη ότι δεν παρέχεται εκ του νόμου η δυνατότητα προσωρινού καθορισμού, με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του Ν. 212/1993, εφόσον πρόκειται για αμοιβή, που αφορά σε χρήση, η οποία έχει πραγματοποιηθεί σε προηγούμενο της άσκησης της ένδικης αίτησης χρόνο και για την οποία είναι επιτρεπτός μόνον ο οριστικός καθορισμός από το αρμόδιο τακτικό δικαστήριο, ενώ σε κάθε περίπτωση η διεξαγωγή δύο δικών, μία για προσωρινό προσδιορισμό (η εν προκειμένω δίκη) και μία για οριστικό προσδιορισμό, για προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν δικαιολογείται ούτε από το νόμο, ούτε από την πρακτική, ενόψει και του ότι τα ασφαλιστικά μέτρα δεν πρέπει να συνίστανται σε πλήρη ικανοποίηση του δικαιώματος του αιτούντος αυτά, πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος, δοθέντος ότι νόμιμα ζητείται με την ένδικη αίτηση και στην προκειμένη διαδικασία ο καθορισμός και η προσωρινή επιδίκαση της εύλογης αμοιβής της αιτούσας για χρήσεις που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί πριν από την άσκηση της αίτησης, καθόσον με την προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 22 παρ. 7 εδ. α' του Ν. 4481/2017 προβλέπεται πλέον ρητά ότι «σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του Ν. 212/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε» (η τελευταία πρόβλεψη δεν υπήρχε στις διατάξεις του άρθρου 49 Ν. 212/1993), χωρίς να αποκλείεται η εφαρμογή της ως άνω διάταξης για χρήση, που ανάγεται σε παρελθόντα χρόνο. Μη νόμιμος και συνεπώς απορριπτέος κρίνεται ο ισχυρισμός της τέταρτης των καθ' ων περί αθέμιτης εκμετάλλευσης εκ μέρους της αιτούσας της δεσπόζουσας θέσης της στην αγορά με τον εκ μέρους της μονομερή προσδιορισμό του ύψους της αμοιβής των μελών της διότι το ύψος του αμοιβολογίου καθορίζεται μετά από διαπραγμάτευση με τους χρήστες και το δικαστήριο επιλαμβάνεται της υπόθεσης σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών. Περαιτέρω η αίτηση είναι νόμιμη, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη, στηριζόμενη στις αναφερόμενες στη μείζονα σκέψη της παρούσας διατάξεις των άρθρων 3, 32, 49 Ν. 212/1993, που διατηρήθηκαν σε ισχύ, και των άρθρων 6, 7, 1, 12, 22 και 23 Ν. 4481/2017 ως εκ του χρόνου κατάθεσης της αίτησης, 450, 686 επ., 728 παρ. 1 περ ζ', 729 παρ 2, και 176 ΚΠολΔ. Σημειωτέον δε, ότι το παρόν δικαστήριο δικάζει μεν με

τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η παρούσα όμως, υπόθεση δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή που σκοπεύει στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση καταστάσεως, αλλά μέτρο που σκοπεύει στην ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς (ΕφΘεσσ 259/2010 Νόμος, ΕφΑθ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179) και συνεπώς, για τον προσωρινό προσδιορισμό και επιδίκαση εύλογης αμοιβής, αφενός μεν δεν απαιτείται η αναφορά και συνδρομή επικείμενου κινδύνου, που σημειωτέον πάντως εν προκειμένω αναφέρεται, αφετέρου δε η επιδίκαση αυτή, εφόσον δεν υπερβαίνει το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, όπως αιτείται η αιτούσα, δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692 παρ. 4, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, αφού αυτή (ικανοποίηση) προβλέπεται από τον ίδιο το νόμο (49 παρ. 1 Ν. 2121/1993 και 728 παρ. 1ζ ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως, η αίτηση να ερευνηθεί περαιτέρω και από ουσιαστική άποψη.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, που
εξετάστηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, καθώς επίσης και απ' όλα τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα είναι αστική μη κερδοσκοπική εταιρία, που έχει συσταθεί με το από 28-9-2011 καταστατικό, το οποίο έχει καταχωρισθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με γενικό αριθμό 15616/2011, σύμφωνα με τις παρ. 6 και 7 του άρθρου 49 του νόμου 2121/1993, ως αυτές ίσχυαν κατά τον χρόνο σύστασής της και εξακολουθεί να λειτουργεί κατά την έναρξη ισχύος του νέου Ν. 4481/2017 και ως εκ τούτου τεκμαίρεται ότι εξακολουθεί να λειτουργεί νόμιμα, αποτελεί δε ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις κατωτέρω αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και συγκεκριμένα από: α) την αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με τον διακριτικό τίτλο «GRAMMO», β) τον αστικό μη κερδοσκοπικό συνεταιρισμό περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ. ΠΕ.» με τον διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ» και γ) τον αστικό μη κερδοσκοπικό συνεταιρισμό περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ. ΠΕ.», με τον διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύουν στην Αθήνα και τον οποίο έχουν

συστήσκει οι Έλληνες μουσικοί. Σημειώνεται ότι τα ως άνω μέλη δεν συνιστούν «επιχειρήσεις» και έτσι δεν μπορεί να γίνει λόγος για απαγορευμένη σύμπραξη επιχειρήσεων απορριπτομένου του σχετικού ισχυρισμού της πρώτης των καθ' ων. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι τα μέλη της αιτούσας ΕΡΑΤΩ και ΑΠΟΛΛΩΝ έχουν υπογράψει συμβάσεις αμοιβαιότητας με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης του εξωτερικού, που αναφέρονται ενδεικτικά στην αίτηση. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων της αιτούσας είναι και ο καθορισμός, η είσπραξη και η διανομή της εύλογης αμοιβής για τη χρησιμοποίηση του υλικού φορέα ήχου, ή εικόνας ή ήχου και εικόνας για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή για παρουσίαση στο κοινό ελληνικών ή ξένων τραγουδιών. Ήδη η αιτούσα, ως διαχειριζόμενη και ενεργώντας για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών της, έχει καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών, με τις οποίες καθορίζεται και επιδικάζεται η εύλογη αμοιβή τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Περαιτέρω, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ημεδαπή οργανισμός διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών έχει συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον βρετανικό «PPL», τον γαλλικό «SCPP», τον γερμανικό «GVL», τον ιταλικό «SCF», τον σουηδικό «IFPISVENSKAGRUPPEN», τον ρωσικό «RPA», τον ολλανδικό «SENA», τον φινλανδικό «GramexRY», με βάση τις οποίες νομιμοποιείται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, η αιτούσα νομιμοποιείται να προβαίνει στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος,

πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα [30] ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Η ίδρυση της αιτούσας έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-58 του Ν. 2121/1993, η λειτουργία δε αυτής εγκρίθηκε με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30.12.2011 ΦΕΚ Β', ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993 την αντιπροσωπευτικότητά της, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και τους καλλιτέχνες που καλύπτει, ενεργεί δε στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και την αντιπροσωπευτικότητά της κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ).... Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων της συνέταξαν από κοινού κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντάς το στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΕΘΝΟΣ» της 04.02.1998, «ΤΑ ΝΕΑ» της 04.02.1998 και «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» της 03.02.1998. Το ως άνω αμοιβολόγιο δημοσίευσε και γνωστοποίησε και ο ενιαίος οργανισμός στις εφημερίδες «ΚΕΡΔΟΣ» της 20.04.2012, «ΑΥΓΗ» της 20.04.2012 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» της 19.04.2012 (τελευταίες δημοσιεύσεις), ενώ στη συνέχεια κάλεσαν τους χρήστες δημόσια εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των αμοιβών. Σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη για τη λειτουργία τους (ενδεικτικά καφετερίες, εστιατόρια, καφενεία κλπ), η οφειλομένη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε σε εφάπαξ ποσό κατ' έτος ανάλογα με την επιφάνεια (στεγασμένο χώρο) του καταστήματος. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό για επιχειρήσεις, για τις οποίες η μουσική είναι

χρήσιμη (ενδεικτικά εστιατόρια, καφετέριες, καφεενεία κ.λπ.), καθορίζεται εφάπαξ ποσό κατ' έτος με βάση την επιφάνεια του καταστήματος, μεταξύ άλλων, ως ακολούθως: α) έως 100 τ.μ. 1.500 ευρώ, από 101-200 τ.μ. 2.100 ευρώ, από 201-300 τ.μ. 2.500 ευρώ. Επιχειρήσεις που λειτουργούν έως 7 μήνες το 70% των ως άνω ποσών και επιχειρήσεις που λειτουργούν έως 5 μήνες το 50% των ως άνω ποσών. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η πρώτη των καθ' ων κατά τα έτη 2011 έως και 2022 λειτουργούσε και εκμεταλλευόταν στο δίο επιχειρήσεις και δη την επιχείρηση café bar με τον διακριτικό τίτλο πρώην επί στεγασμένου χώρου, επιφάνειας 60 τ.μ. και την επιχείρηση café bar με τον διακριτικό τίτλο που εδρεύει στο επιφάνειας 120 τ.μ. Η πρώτη επιχείρηση, αδειοδοτήθηκε το έτος 2016, όμως πιο πριν και ήδη από το έτος 2011 λειτουργούσε με την επωνυμία ενώ η δεύτερη επιχείρηση, αδειοδοτήθηκε και ξεκίνησε τη λειτουργία της στις 29-8-2013. Ο τρίτος των καθ' ων κατά τα έτη 2018 έως και 2022 λειτουργούσε και εκμεταλλευόταν στην επί της οδού επιχείρηση café-bar-restaurant με τον διακριτικό τίτλο επί στεγασμένου χώρου, επιφάνειας 120 τ.μ. Η τέταρτη των καθ' ων κατά τα έτη 2020 έως και 2022, λειτουργούσε και εκμεταλλευόταν στο επιχείρηση café-bar-restaurant με τον διακριτικό τίτλο επί στεγασμένου χώρου επιφάνειας 300 τ.μ. Τα εν λόγω καταστήματα λειτουργούν καθ' όλο το έτος ως café-bar-restaurant, όπως πιθανολογείται ιδίως από τις σχετικές αναρτήσεις στο διαδίκτυο και κατά τα προαναφερόμενα έτη χρησιμοποιούσαν υλικούς φορείς ήχου, με το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση ρεπερτόριο, χωρίς να καταβάλλουν οποιαδήποτε αμοιβή στην αιτούσα. Η μουσική στα προαναφερόμενα καταστήματά είναι απλώς χρήσιμη και εντάσσεται στην κατηγορία Α2, η οποία καταλαμβάνει ενδεικτικά καφετέριες, café-bars, μπουραρίες, μουσικές ταβέρνες, μεζεδοπωλεία κτλ κ.λπ. Ακολούθως, η αιτούσα επανειλημμένα προσκάλεσε τους παραπάνω καθ' ων, είτε προσωπικά μέσω των εκπροσώπων της που επισκέφθηκαν τα ένδικο καταστήματα είτε τηλεφωνικά, για διαπραγμάτευση καθορισμού και καταβολής της αμοιβής, ωστόσο οι διάδικοι δεν κατέληξαν σε συμφωνία και οι καθ' ων δεν έχουν καταβάλει οποιοδήποτε ποσό στην αιτούσα, παρά το ότι έκαναν χρήση μουσικής στην επιχείρησή τους. Με βάση τα προαναφερόμενα, η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλουν οι πρώτη, τρίτος και τέταρτη των καθ' ων για τη χρήση των υλικών φορέων ήχου πρέπει να καθοριστεί προσωρινά και με βάση το κοινό αμοιβολόγιο, που συνέταξε η αιτούσα, το οποίο είναι εύλογο και δίκαιο με βάση τα οφειλόμενα δικαιώματα των παραγωγών για

συνεχή χρήση των έργων του από τους καθ' ων, εντασσομένων αυτών στην κατηγορία Α2: α) για την πρώτη των καθ' ων, i) για την επιχείρηση
πρώην στο ποσό των 1.500 ευρώ για κάθε έτος (2011-2022) έκαστο, πλην των ετών 2020, 2021 που λόγω της πανδημίας το ποσό θα πρέπει να υπολογιστεί σε 750 ευρώ κατ' έτος και συνολικά στο ποσό των 16.500 ευρώ ($1.500 \times 10 + 750 \times 2$) για το χρονικό διάστημα των ετών 2011 έως και 2022, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και ii) για την επιχείρηση στο ποσό των 2.100 ευρώ για κάθε έτος έκαστο (2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2022), πλην των ετών 2020, 2021 που λόγω της πανδημίας το ποσό θα πρέπει να υπολογιστεί σε 1.050 ευρώ κατ' έτος και συνολικά στο ποσό των 18.900 ευρώ [$(8 \times 2100 =) 16.800 + (2 \times 1050 =) 2.100$] για το χρονικό διάστημα των ετών 2013 έως και 2022, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, β) για τον τρίτο των καθ' ων, στο ποσό των 2.100 ευρώ για τα έτη 2018, 2019, 2022 και στο ποσό των 1.050 για τα έτη 2020, 2021 λόγω της πανδημίας και συνολικά στο ποσό των 8.400 ευρώ [$(3 \times 2.100 =) 6300 + (2 \times 1.050 =) 2.100$], πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και γ) για την τέταρτη των καθ' ων στο ποσό των 1.250 ευρώ για τα έτη 2020, 2021 λόγω της πανδημίας (λαμβάνομένης υπόψιν της μειωμένης λειτουργίας του καταστήματος) και το ποσό των 2.500 ευρώ για το έτος 2022 και συνολικά στο ποσό των 5.000 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, μη ασκούντος επιρροή του ισχυρισμού της πρώτης και τρίτου των καθ' ων ότι είχε συνάψει συμβάσεις νόμιμης αναπαραγωγής μουσικής με τις αναφερόμενες στο σημείωμα της εταιρίες (MadMelody, Radiosparx, INKONTAKT ΕΠΕ), καθόσον το γεγονός αυτό δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου ότι κατά το επίδικο χρονικό διάστημα έκαναν χρήση αποκλειστικά μουσικών συνθέσεων που τους παρείχαν οι ως άνω εταιρίες και όχι έργων που προστατεύονται από την αιτούσα, ενώ οι ως άνω εταιρίες δεν αποτελούν Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης ώστε να δύνανται να παρέχουν τέτοιες υπηρεσίες και να έχουν αρμοδιότητα διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων και απορριπτομένων ως ουσία αβάσιμων των ισχυρισμών περί καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος εκ μέρους της αιτούσας δεδομένου ότι δεν πιθανολογήθηκε ότι η άσκηση του δικαιώματος της αιτούσας δεν υπερβαίνει τα όρια που θέτουν τα συναλλακτικά ήθη και η καλή πίστη σε συνδυασμό με τον οικονομικό και κοινωνικό σκοπό του δικαιώματος. Περαιτέρω, συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επίδικαση του μισού των ως άνω προσδιορισθέντων ποσών της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων μελών της αιτούσας, καθόσον πολλοί από αυτούς αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των άμεσων και μη επιδεικτικών αναβολής βιοτικών αναγκών τους, ενώ επείγει και η κάλυψη των εξόδων της για την προς όφελος των μελών της λειτουργία της. Τέλος, πρέπει να υποχρεωθούν οι παραπάνω καθ' ων να προσκομίσουν στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του

μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα ανωτέρω έτη, για να καταστεί δυνατή η διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει η κρινόμενη αίτηση να γίνει εν μέρει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη, όπως ειδικότερα διαλαμβάνεται στο διατακτικό. Τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων λόγω του ιδιαίτερα δυσχερούς της ερμηνείας των κανόνων δικαίου, που εφαρμόστηκαν, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Καταργεί τη δίκη ως προς την δεύτερη των καθ' ων.

Δικάζει αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

Δέχεται εν μέρει την αίτηση.

Καθορίζει προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλουν οι πρώτη, τρίτος και τέταρτη των καθ' ων στην αιτούσα για τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων με χρήση υλικών φορέων: α) για την πρώτη των καθ' ων, i) για την επιχείρηση στο ποσό των 1.500 ευρώ για κάθε έτος έκαστο, πλην των ετών 2020, 2021 που λόγω της πανδημίας το ποσό θα πρέπει να υπολογιστεί σε 750 ευρώ κατ' έτος και συνολικά στο ποσό των δεκαεξήμισυ χιλιάδων ευρώ (16.500 €) για το χρονικό διάστημα των ετών 2011 έως και 2022, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και ii) για την επιχείρηση στο ποσό των 2.100 ευρώ για κάθε έτος έκαστο (2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2022), πλην των ετών 2020, 2021 που λόγω της πανδημίας το ποσό θα πρέπει να υπολογιστεί σε 1.050 ευρώ κατ' έτος και συνολικά στο ποσό των δεκαοχτώ χιλιάδων εννιακοσίων ευρώ (18.900 €) [(8 X 2100=)16.800 + (2 X 1050=) 2.100] για το χρονικό διάστημα των ετών 2013 έως και 2022, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, β) για τον τρίτο των καθ' ων, στο ποσό των 2.100 ευρώ για τα έτη 2018, 2019, 2022 και στο ποσό των 1.050 για τα έτη 2020, 2021 λόγω της πανδημίας και συνολικά στο ποσό των οκτώ χιλιάδων τετρακοσίων ευρώ (8.400 €), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και γ) για την τέταρτη των καθ' ων στο ποσό των 1.250 ευρώ για τα έτη 2020, 2021 λόγω της πανδημίας και το ποσό των 2.500 ευρώ για το έτος 2022 και συνολικά στο ποσό των πέντε χιλιάδων ευρώ (5.000 €), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ.

Υποχρεώνει τους πρώτη, τρίτο και τέταρτη των καθ' ων να καταβάλουν προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ των αμέσως ανωτέρω αναφερόμενων ποσών και ειδικότερα: α) η πρώτη το ποσό των οκτώ χιλιάδων διακοσίων πενήντα ευρώ (8.250 €) για την επιχείρηση και το ποσό των εννέα χιλιάδων τετρακοσίων

πενήντα ευρώ (9.450 €) για την επιχείρηση πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ β) ο τρίτος των καθ' ων το ποσό των τεσσάρων χιλιάδων διακοσίων ευρώ (4.200 €), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και γ) η τέταρτη των καθ' ων το ποσό των δύομιση χιλιάδων ευρώ (2.500 €), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, με τον νόμιμο τόκο, ως προς το ποσό της εύλογης αμοιβής, από την επομένη της επίδοσης της αίτησης και, ως προς το ποσό του ΦΠΑ, από την επομένη της έκδοσης νόμιμου παραστατικού και μέχρι την εξόφληση.

Υποχρεώνει τους πρώτη, τρίτο και τέταρτη των καθ' ων να παραδώσουν στην αιτούσα αντίγραφα των καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν για τα παραπάνω διαστήματα.

Συμφηφίζει τη δικαστική δαπάνη, μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην στις 15 Δεκεμβρίου 2023.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
(Για τη δημοσίευση)